A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2023. július 13.*

„Fellebbezés – Állami támogatások – Iránymutatás az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmi rendszerének kontextusában hozott egyes állami támogatási intézkedésekhez – Támogatható gazdasági ágazatok – A nitrogéntermék- és műtrágyagyártó ágazat kizárása – Megsemmisítés iránti kereset – Elfogadhatóság – Természetes vagy jogi személyek jogorvoslathoz való joga – Az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése – Azon feltétel, miszerint a felperesnek közvetlenül érintettnek kell lennie”

A C-73/22. P. és C-77/22. P. sz. egyesített ügyekben,

a **Grupa Azoty S.A**. (székhelye: Tarnów [Lengyelország]),

az **Azomureș SA** (székhelye: Marosvásárhely [Románia]),

a **Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis** (székhelye: Palaio Fáliro [Görögország])

(képviselik őket: D. Haverbeke, L. Ruessmann és P. Sellar avocats)

fellebbezőknek a C-73/22. P. sz. ügyben,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2022. február 3-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: A. Bouchagiar, G. Braga da Cruz és J. Ringborg, később: A. Bouchagiar és J. Ringborg, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

valamint

az **Advansa Manufacturing GmbH** (székhelye: Hamm [Németország]),

a **Beaulieu International Group NV** (székhelye: Waregem [Belgium]),

a **Brilen SA** (székhelye: Zaragoza [Spanyolország]),

a **Cordenka GmbH & Co. KG** (székhelye: Erlenbach am Main [Németország]),

* Az eljárás nyelve: angol.

a **Dolan GmbH** (székhelye: Kelheim [Németország]),

az **Enka International GmbH & Co. KG** (székhelye: Wuppertal [Németország]),

a **Glanzstoff Longlaville SAS** (székhelye: Longlaville [Franciaország]),

az **Infinited Fiber Company Oy** (székhelye: Espoo [Finnország]),

a **Kelheim Fibres GmbH** (székhelye: Kelheim),

a **Nurel SA** (székhelye: Zaragoza),

a **PHP Fibers GmbH** (székhelye: Erlenbach am Main),

a **Teijin Aramid BV** (székhelye: Arnhem [Hollandia]),

a **Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosopi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proïonton S.A**. (székhelye: Magikó [Görögország]),

a **Trevira GmbH** (székhelye: Bobingen [Németország])

(képviselik őket: D. Haverbeke, L. Ruessmann és P. Sellar avocats)

fellebbezőknek a C-77/22. P. sz. ügyben,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2022. február 4-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **Dralon GmbH** (székhelye: Dormagen [Németország])

felperes az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: A. Bouchagiar, G. Braga da Cruz és J. Ringborg, később: A. Bouchagiar és J. Ringborg, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: C. Lycourgos tanácselnök (előadó), L. S. Rossi, J.-C. Bonichot, S. Rodin és O. Spineanu-Matei bírák,

főtanácsnok: P. Pikamäe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2023. március 2-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezéseikben a Grupa Azoty S.A., az Azomureș SA és a Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis (C-73/22 P), valamint az Advansa Manufacturing GmbH, a Beaulieu International Group NV, a Brilen SA, a Cordenka GmbH & Co. KG, a Dolan GmbH, az Enka International GmbH & Co. KG, a Glanzstoff Longlaville SAS, az Infinited Fiber Company Oy, a Kelheim Fibres GmbH, a Nurel SA, a PHP Fibers GmbH, a Teijin Aramid BV, a Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosopi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proïonton S.A. és a Trevira GmbH (C-77/22 P) az Európai Unió Törvényszéke által az előbbiek tekintetében hozott 2021. november 29-i Grupa Azoty és társai kontra Bizottság végzés (T-726/20) és az Európai Unió Törvényszéke által az utóbbiak tekintetében hozott 2021. november 29-i Advansa Manufacturing és társai kontra Bizottság végzés (T-741/20) (a továbbiakban együtt: megtámadott végzések) hatályon kívül helyezését kérik, amelyekben a Törvényszék mint elfogadhatatlant elutasította az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* 2020. szeptember 25-én közzétett, „Iránymutatás az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei 2021 utáni kereskedelmi rendszerének kontextusában hozott egyes állami támogatási intézkedésekhez” című bizottsági közlemény (HL 2020. C 317., 5. o.; a továbbiakban: vitatott iránymutatás) részleges megsemmisítése iránti kereseteiket.

Jogi háttér

A 2003/87 irányelv

2 A 2018. március 14-i (EU) 2018/410 európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2018. L 76., 3. o.) módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Unión belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2003. L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.; a továbbiakban: 2003/87 irányelv) létrehozta az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek az Unión belüli kereskedelmi rendszerét (a továbbiakban: kibocsátáskereskedelmi rendszer).

3 A 2003/87 irányelv 10a. cikkének (6) bekezdése kimondja:

„A tagállamok […] pénzügyi intézkedéseket hoznak az olyan ágazatok vagy alágazatok számára, amelyek kitettek a kibocsátásáthelyezés tényleges kockázatának olyan jelentős közvetett költségek következtében, amelyek valójában a villamosenergia-árakban megjelenő üvegházhatású gázok kibocsátásának költségeiből származnak, amennyiben az ilyen pénzügyi intézkedéseket össze lehet egyeztetni az állami támogatásra alkalmazandó szabályokkal, és különösen, amelyek nem torzítják indokolatlanul a versenyt a belső piacon. […]”

4 Ezen irányelv 10b. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Azoknál az ágazatoknál és alágazatoknál, amelyekkel kapcsolatban a harmadik országokkal folytatott kereskedelem intenzitásának – amely a harmadik országokba irányuló kivitel és a harmadik országokból származó behozatal összértékének és az EGT-piac összméretének (az éves forgalom és a

harmadik országokból történő teljes behozatal összegének) hányadosa – és ezen ágazatok és alágazatok $kgCO_2$-ban mért, (euróban számított) bruttó hozzáadott értékükkel osztott kibocsátási intenzitásának a szorzata meghaladja a 0,2-t, úgy tekintendő, hogy fennáll a kibocsátásáthelyezés kockázata. […]”

5 Az említett irányelv 10b. cikkének (2) és (3) bekezdése előírja azokat a feltételeket, amelyek esetén úgy tekinthető, hogy az e küszöbértéket meg nem haladó ágazatok és alágazatok szintén ki vannak téve a kibocsátásáthelyezés kockázatának, és bevonhatók az e rendelkezés (1) bekezdésében említett csoportba.

A vitatott iránymutatás

6 A vitatott iránymutatás 7. pontjában az Európai Bizottság rámutat, hogy ebben az iránymutatásban „meghatározza azokat a feltételeket, amelyek teljesülése esetén az [uniós kibocsátáskereskedelmi rendszer] kontextusában nyújtott támogatások – [az EUMSZ] 107. [cikk] (3) bekezdésének c) pontja értelmében – a belső piaccal összeegyeztethetőnek tekinthetők”.

7 Ezen iránymutatás 9. pontjának szövege a következő:

„Az ezen iránymutatásban meghatározott elvek csak a [2003/87] irányelv 10a. cikkének (6) bekezdésében és 10b. cikkében meghatározott támogatási intézkedésekre vonatkoznak.”

8 Az említett iránymutatás 19–21. pontja értelmében:

„19. A közvetett kibocsátási költségekhez nyújtott támogatás akkor tekinthető összeegyeztethetőnek a belső piaccal [az EUMSZ] 107. [cikk] (3) bekezdésének c) pontja értelmében, amennyiben teljesülnek az alábbi feltételek.

20. E támogatástípus célja a kedvezményezett által viselt, különösen a villamosenergia-árakban megjelenő [európaikibocsátásiegység]-költségekre visszavezethető kibocsátásáthelyezés jelentős kockázatának elkerülése, amennyiben a kedvezményezett harmadik országbeli versenytársait nem terhelik hasonló, a villamosenergia árából fakadó költségek, és a kedvezményezett nem képes ezeket a költségeket a termékárakba beépíteni anélkül, hogy jelentős veszteségeket szenvedne el piaci részesedésében. A kibocsátásáthelyezés kockázatának a kedvezményezettek e kockázattal szembeni kitettségének csökkentését célzó támogatásán keresztül történő kezelése környezetvédelmi célt szolgál, mivel a támogatás célja – az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentéséről szóló, kötelező nemzetközi megállapodás hiányában – megakadályozni a globális szintű üvegházhatásúgáz-kibocsátás azon növekedését, melyet a termelés Unión kívüli területekre való áthelyezése okoz.

21. A belső piacon belüli versenytorzulás kockázatának csökkentése érdekében a támogatást azokra az ágazatokra kell korlátozni, amelyek ki vannak téve a kibocsátásáthelyezés tényleges kockázatának azon jelentős, ténylegesen felmerülő közvetett költségek miatt, amelyek az üvegházhatásúgáz-kibocsátás villamosenergia-árakban áthárított költségeiből származnak. Ezen iránymutatás alkalmazásában csak akkor áll fenn a kibocsátásáthelyezés tényleges kockázata, ha a kedvezményezett az I. mellékletben meghatározott ágazatban tevékeny.”

9 Ez az I. melléklet azon tizennégy ágazat listáját tartalmazza, amelyekről megállapították, hogy a közvetett kibocsátási költségek miatt ki vannak téve a kibocsátásáthelyezés tényleges kockázatának.

10 A vitatott iránymutatás 64. pontja előírja, hogy ez az iránymutatás 2021. január 1-jétől az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei 2012 utáni kereskedelmi rendszerének kontextusában hozott egyes állami támogatási intézkedésekhez című, 2012. június 5-én közzétett iránymutatás (HL 2012. C 158., 4. o.) helyébe lép. A vitatott iránymutatás 65. és 66. pontjában a Bizottság kimondja, hogy 2021. január 1-jétől 2030. december 31-ig az ezen iránymutatásban meghatározott elveket fogja alkalmazni valamennyi olyan bejelentett támogatási intézkedésre vonatkozóan, amellyel kapcsolatban 2021. január 1-jétől kell határozatot hoznia, abban az esetben is, ha a támogatási terveket az iránymutatás közzétételét megelőzően jelentették be.

A jogvita előzményei

11 A fellebbezők a nitrogéntermék- és műtrágyagyártó ágazatban tevékenykedő vállalkozások.

12 Ezen ágazat nem szerepel a vitatott iránymutatás „Közvetett kibocsátási költségekre visszavezethető kibocsátásáthelyezés tényleges kockázatának kitett ágazatok” című I. mellékletében szereplő listán, noha szerepelt a 2012. június 5-én közzétett iránymutatás „Azon ágazatok és alágazatok, amelyekről előzetesen megállapították, hogy a közvetett kibocsátás költségeire visszavezethető kibocsátásáthelyezés jelentős kockázatának vannak kitéve” című II. mellékletében szereplő listán, amely melléklet 2020. december 31-ig volt alkalmazandó.

A Törvényszék előtti eljárások és a megtámadott végzések

13 A Törvényszék Hivatalához 2020. december 15-én és 16-án benyújtott keresetleveleikkel a fellebbezők az EUMSZ 263. cikk alapján keresetet indítottak a vitatott iránymutatás I. mellékletének megsemmisítése iránt.

14 A Bizottság a Törvényszék Hivatalához 2021. március 1-jén és 12-én benyújtott külön beadványokban a Törvényszék eljárási szabályzata 130. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadhatatlansági kifogásokat terjesztett elő.

15 A megtámadott végzésekben a Törvényszék a kereseteket elfogadhatatlannak nyilvánította azzal az indokkal, hogy a fellebbezőket, akik nem címzettjei a vitatott iránymutatásnak, ezen iránymutatás az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében nem érinti közvetlenül, mivel nem gyakorol közvetlen hatást a fellebbezők jogi helyzetére.

16 Ezen értékelés alátámasztása érdekében a Törvényszék a megtámadott végzések 39–43. pontjában kifejtette többek között, hogy noha a vitatott iránymutatás megállapítja, hogy csak akkor áll fenn a kibocsátásáthelyezés tényleges kockázata, ha a támogatás kedvezményezettje az ezen iránymutatás I. mellékletében meghatározott ágazatok valamelyikében folytatja tevékenységét, ez nem zárja ki, hogy a tagállamok az e mellékletben felsorolt ágazatokon kívüli ágazatokban tevékeny vállalkozások javára hozott támogatási intézkedéseket jelenthessenek be a Bizottságnak, és hogy az említett iránymutatásban meghatározott valamelyik kritérium nemteljesítése ellenére is megkísérelhessék annak bizonyítását, hogy az e vállalkozásoknak nyújtott támogatás megfelel az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdése c) pontjának. A Törvényszék, elismerve, hogy ilyen esetben nagyon valószínű, hogy a Bizottság az [EUMSZ] 108. [cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. július 13-i (EU) 2015/1589 tanácsi rendelet (HL 2015. L 248., 9. o.) alapján olyan határozatot hoz, amely a tervezett támogatásnak a belső piaccal való

összeegyeztethetetlenségét állapítja meg, rámutatott arra, hogy kizárólag ez a határozat alkalmas arra, hogy közvetlen joghatásokat váltson ki azon vállalkozások vonatkozásában, amelyek részesülhettek volna a támogatásban.

17 A Törvényszék egyébiránt a megtámadott végzések 38. pontjában kifejtette, hogy amennyiben egy tagállam nem fogad el a vitatott iránymutatás hatálya alá tartozó támogatási intézkedéseket, a Bizottság nem hoz határozatot a 2015/1589 rendelet alapján. Ezért ezen iránymutatás ebben az esetben sem gyakorolna közvetlen hatást a fellebbezők jogi helyzetére.

A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás

18 Fellebbezéseikben a fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott végzéseket;

– állapítsa meg a keresetek elfogadhatóságát;

– másodlagosan, helyezze hatályon kívül a megtámadott végzéseket kizárólag azzal az indokkal, hogy a Törvényszéknek nem szabadott volna az elfogadhatóságról a kereset érdemi elbírálása előtt határoznia;

– az ügyeket érdemi vizsgálat céljából utalja vissza a Törvényszék elé;

– kötelezze a Bizottságot a jelen eljárás költségeinek viselésére, és

– a Törvényszék előtti eljárás költségeinek viseléséről a Törvényszék mindaddig ne határozzon, amíg be nem fejezte az érdemi vizsgálatot.

19 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezéseket, és

– kötelezze a fellebbezőket a költségek viselésére;

– másodlagosan, amennyiben a Bíróság a megtámadott végzéseket hatályon kívül helyezi, maga határozzon a keresetekről, és azokat mint elfogadhatatlanokat utasítsa el, továbbá a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

20 A Bíróság elnöke a 2022. szeptember 16-i határozatával az eljárás szóbeli szakaszának lefolytatása, valamint az ítélet meghozatala céljából elrendelte a C-73/22. P. és a C-77/22. P. sz. ügy egyesítését.

Az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelemről

21 A C-73/22. P. sz. ügyben a fellebbezők a Bíróság Hivatalához 2023. április 21-én benyújtott beadványukban az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását kérték.

22 E kérelem alátámasztása érdekében e fellebbezők arra hivatkoznak, hogy azt a kérdést, hogy a vitatott iránymutatás őket az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében közvetlenül érinti-e, a főtanácsnok az indítványában nem vizsgálta meg megfelelően, és az nem képezte átfogó vita tárgyát a Bíróság előtt.

23 Az e kérdéssel kapcsolatos vitát az említett fellebbezők szerint tárgyalás keretében kell folytatni, és annak a megtámadott aktus tartalmára, jellegére, célkitűzéseire és joghatásaira, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jogra kell vonatkoznia. Az indítványban foglalt elemzés e tényezőket nem veszi kellőképpen figyelembe.

24 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Bíróság az eljárási szabályzata 83. cikkének megfelelően a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor elrendelheti az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását, különösen, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei nincsenek kellően feltárva, vagy ha a fél e szakasz befejezését követően a Bíróság határozatára nézve döntő jelentőségű új tényt hoz fel, illetve ha az ügyet olyan érv alapján kellene eldönteni, amelyet a felek nem vitattak meg.

25 A jelen ügyben egyrészt a fellebbezők által a főtanácsnok indítványára vonatkozóan megfogalmazott észrevételeket illetően emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bíróságának alapokmánya és a Bíróság eljárási szabályzata nem teszi lehetővé, hogy a felek a főtanácsnok által ismertetett indítványra válaszként észrevételeket tegyenek. Az EUMSZ 252. cikk második bekezdése értelmében a főtanácsnok teljesen pártatlanul és függetlenül eljárva, nyilvános tárgyaláson indokolással ellátott indítványt terjeszt elő azokban az ügyekben, amelyek esetében a főtanácsnok részvételére van szükség. A Bíróságot nem köti sem ezen indítvány, sem pedig az annak alapjául szolgáló, a főtanácsnok által kifejtett indokolás. Következésképpen az, ha valamelyik fél nem ért egyet a főtanácsnok indítványával, bármilyen kérdéseket is vizsgáljon a főtanácsnok az indítványban, önmagában nem indokolhatja az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását (2023. január 31-i Puig Gordi és társai ítélet, C-158/21, EU:C:2023:57, 37. és 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Másrészt, ami a felek közötti vitát illeti, a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően úgy véli, hogy az eljárásnak a Bíróság előtt lefolytatott írásbeli szakaszát követően a határozathozatalhoz szükséges valamennyi információval rendelkezik, az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelemben foglalt érveket egyébként pedig ezen írásbeli szakasz során alaposan megvitatták.

27 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a meghallgatáshoz való jog nem ír elő arra vonatkozó feltétlen kötelezettséget, hogy valamennyi eljárásban nyilvános tárgyalást kell tartani. Ez különösen akkor van így, ha az ügy nem vet fel olyan ténybeli vagy jogi kérdéseket, amelyeket ne lehetne megfelelő módon megoldani az ügyiratok és a felek írásbeli észrevételei alapján (2021. december 21-i Euro Box Promotion és társai ítélet, C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 és C-840/19, EU:C:2021:1034, 123. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Bíróság eljárási szabályzata 76. cikkének (2) bekezdése éppen azt mondja ki, hogy a Bíróság dönthet úgy, hogy mellőzi a tárgyalás tartását, ha úgy ítéli meg, hogy az eljárás írásbeli szakasza során benyújtott beadványok és észrevételek alapján a határozathozatalhoz elegendő információval rendelkezik.

28 A fentiekre tekintettel az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelemnek nem indokolt helyt adni.

A fellebbezésekről

29 Fellebbezéseik alátámasztása érdekében a fellebbezők elsődlegesen ugyanazon két jogalapra hivatkoznak, amelyek közül az első az indokolás elégtelenségén, a második pedig az azon feltétel alkalmazása során elkövetett téves jogalkalmazáson alapul, amely szerint a nem neki címzett jogi aktus ellen megsemmisítés iránti keresetet benyújtó természetes vagy jogi személyt e jogi aktusnak közvetlenül kell érintenie. A két ügyben szintén azonos másodlagos jogalap keretében arra hivatkoznak, hogy a Törvényszéknek a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogásokat a keresetek érdemi vizsgálata keretében kellett volna megvizsgálnia.

Az első jogalapról

A felek érvelése

30 Első jogalapjuk első részében a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék elmulasztotta megállapítani a tényállást, és nem válaszolt az előtte felhozott érvekre.

31 E tekintetben a fellebbezők hangsúlyozzák, hogy a Törvényszék előtt kifejtették, hogy más iránymutatásokkal ellentétben a vitatott iránymutatás nem csupán jelzésértékű, hanem jogi kötelezettségeket is keletkeztet a tagállamok számára. A vitatott iránymutatás I. mellékletében azon ágazatok kimerítő listájának felállításával, amelyek javára a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (6) bekezdésében említett támogatásokat nyújtani kell, a Bizottság megfosztotta a tagállamokat annak lehetőségétől, hogy e rendelkezés alapján a belső piaccal összeegyeztethető állami támogatást nyújtsanak az e mellékletben nem említett ágazatok számára. Ebből következik, hogy az említett melléklet a tagállamokra nézve kötelező.

32 Márpedig ezen érvelés ismertetése ellenére a Törvényszék nem tett semmilyen ténybeli megállapítást a vitatott iránymutatás tartalmára, jellegére vagy összefüggéseire vonatkozóan. E mulasztás elégtelen indokolást eredményezett, amely ellentétes többek között a Bíróság 2016. július 19-i Kotnik és társai ítéletében (C-526/14, EU:C:2016:570) és a Törvényszék 2015. november 23-i EREF kontra Bizottság végzésében (T-694/14, EU:T:2015:915) foglalt indokolással. E két – a bankszektorra vonatkozó közleménnyel, illetve a környezetvédelem területére vonatkozó iránymutatással kapcsolatos – bírósági határozatban az uniós bíróság a szóban forgó jogi aktusok részletes elemzésére alapította az értékelését.

33 Az első jogalap második részében a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék nem indokolta meg kellőképpen a megtámadott végzések 38. pontjában szereplő azon értékelését, miszerint még abban az esetben sem teljesül az a feltétel, miszerint a nem neki címzett jogi aktussal szemben keresetet benyújtó természetes vagy jogi személyt e jogi aktusnak közvetlenül kell érintenie, ha valamely tagállam nem hoz semmilyen, a vitatott iránymutatás hatálya alá tartozó támogatási intézkedést.

34 A fellebbezők megjegyzik, hogy ez az eset előállhat, mivel a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (6) bekezdése nem kötelezi a tagállamokat támogatási intézkedések meghozatalára. Fontos lenne tehát megérteni, hogy a Törvényszék miért véli úgy, hogy a tagállamok által hozott támogatási intézkedések hiányában a fellebbezőket nem érintheti közvetlenül a vitatott iránymutatás. Márpedig nem kellően indokolt a Törvényszék értékelése, amely annak megállapításához vezet, hogy kizárólag a 2015/1589 rendelet szerinti bizottsági határozat érintheti közvetlenül a fellebbezőket.

35 A Bizottság szerint ezen első jogalapot el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

36 Ami a Törvényszéket az Európai Unió Bírósága alapokmányának 36. cikke és 53. cikkének első bekezdése alapján terhelő indokolási kötelezettséget illeti, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Törvényszék határozatából világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a Törvényszék érvelésének oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott határozat indokait, a Bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét (lásd különösen: 2022. január 13-i Németország és társai kontra Bizottság ítélet, C-177/19 P–C-179/19 P, EU:C:2022:10, 37. pont; 2023. március 9-i Les Mousquetaires és ITM Entreprises kontra Bizottság ítélet, C-682/20 P, EU:C:2023:170, 40. pont).

37 A megtámadott végzésekben a Törvényszék mindenekelőtt a jogvita előzményeiről szóló részben ismertette a vitatott iránymutatás tartalmát és összefüggéseit, majd értékelésének első részében felidézte a természetes vagy jogi személyek által olyan jogi aktusokkal szemben benyújtott keresetek elfogadhatóságát szabályozó feltételekre vonatkozó ítélkezési gyakorlatot, amelyeknek e személyek nem címzettjei.

38 Ezt követően e végzések 34. pontjában kifejtette, hogy a vitatott iránymutatás I. mellékletében szereplő gazdasági ágazatok listája főszabály szerint arra kötelezi a Bizottságot, hogy ezen iránymutatás alkalmazási körében csak az e listában említett ágazatoknak nyújtott állami támogatásokat tekintse a belső piaccal összeegyeztethetőnek.

39 E körülményekre tekintettel a Törvényszék a megtámadott végzések 36–43. pontjában azon különböző eseteket elemezte, amelyek a vitatott iránymutatásban említett támogatások vonatkozásában merülhetnek fel, amelyek nyújtását a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (6) bekezdése ösztönzi. E végzések 36. és 37. pontja azon esetekre vonatkozik, amikor valamely tagállam úgy dönt, hogy ilyen támogatásokat nyújt, míg a 38. pontjuk azon helyzetre vonatkozik, amikor a tagállam úgy dönt, hogy nem nyújt ilyen támogatásokat. Az említett végzések 39–43. pontja arra az esetre vonatkozik, amikor a tagállam ilyen támogatásokat szándékozik nyújtani valamely, a vitatott iránymutatás I. mellékletében nem említett ágazat számára, és e támogatásokat az elsődleges uniós jog, azaz az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja alapján bejelenti a Bizottságnak.

40 Ezzel az elemzéssel a Törvényszék részletes érvelést fejtett ki, amely egyértelmű magyarázatot ad a fellebbezők érvelésének elutasítására. A fellebbezők ugyanis azzal érveltek, hogy a vitatott iránymutatás kötelező a tagállamokra nézve, megakadályozza utóbbiakat abban, hogy támogatást nyújtsanak az ezen iránymutatás I. mellékletében nem említett ágazatoknak, és így közvetlen hatást gyakorol az ezen ágazatokban tevékenykedő vállalkozások jogi helyzetére.

41 Közelebbről a fellebbezők által kiemelt azon esetet illetően, amikor valamely tagállam úgy dönt, hogy a vitatott iránymutatás hatálya alá tartozó semmilyen támogatási intézkedést nem hoz, a Törvényszék e végzések 38. pontjában egyértelműen megfogalmazta azon értékelését, miszerint ilyen helyzetben ezen iránymutatás nem érintheti a fellebbezők jogi helyzetét, mivel támogatás hiányában a Bizottság nem fogja alkalmazni az említett iránymutatást.

42 A Törvényszék egyébiránt a megtámadott végzések 39–43. pontjában – amelyek tartalmát a jelen ítélet 16. pontja foglalja össze – részletesen kifejtette, hogy a tagállamok továbbra is bejelenthetnek a Bizottságnak olyan gazdasági ágazat javára hozott támogatási intézkedéseket, amelyet e

melléklet ugyan nem említ, rendkívüli körülmények miatt azonban ki lehet téve a kibocsátásáthelyezés tényleges veszélyének, és jogosult lehet az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja alapján nyújtott támogatásra.

43 Ennélfogva az első jogalap első részében állítottakkal ellentétben a Törvényszék az elfogadhatatlansági kifogásokat a vitatott iránymutatás tartalmának és összefüggéseinek fényében elemezte, és a megtámadott végzések 36–43. pontjában válaszolt a fellebbezők érvelésére, így egyértelműen kifejtette határozatának indokait. E végzések 38. pontja, amelyet az első jogalap második része kifejezetten kifogásol, illeszkedik a Törvényszék okfejtésébe, és minden nehézség nélkül lehetővé teszi azon indokok megértését, amelyek alapján a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a vitatott iránymutatás I. melléklete nem gyakorol közvetlen hatást a fellebbezők jogi helyzetére akkor, ha nem kerül sor semmilyen, ezen iránymutatásban említett támogatás nyújtására.

44 Ebből következik, hogy az első jogalap két részének egyike sem megalapozott. Következésképpen e jogalapot el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvelése

45 Második jogalapjukban a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a vitatott iránymutatás nem érinti őket közvetlenül.

46 Megjegyzik, hogy a valamely uniós jogi aktus által kiváltott joghatások meghatározásához többek között e jogi aktus tárgyát és tartalmát, valamint azon összefüggéseket kell figyelembe venni, amelyek között azt meghozták. Márpedig a megtámadott végzések nem ilyen konkrét vizsgálaton, hanem általánosabb érvelésen alapulnak, amely több hibát is tartalmaz.

47 Így a Törvényszék abból a téves előfeltevésből indult ki, hogy az EUMSZ 263. cikk szempontjából valamennyi bizottsági iránymutatást ugyanúgy kell minősíteni. E tekintetben a fellebbezők megjegyzik, hogy a megtámadott végzések a Bíróság 2016. július 19-i Kotnik és társai ítéletében (C-526/14, EU:C:2016:570) és a Törvényszék 2015. november 23-i EREF kontra Bizottság végzésében (T-694/14, EU:T:2015:915) foglaltakat követik, jóllehet e bírósági határozatok olyan aktusokra vonatkoznak, amelyek a vitatott iránymutatással ellentétben mérlegelési mozgásteret hagynak a tagállamok számára.

48 Ilyen megközelítést követve a Törvényszék figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a vitatott iránymutatás címzettjei a tagállamok, és ezen iránymutatás a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (6) bekezdése alapján nyújtható támogatásokra jogosult gazdasági ágazatokat illetően semmilyen mérlegelési mozgásteret nem hagy számukra.

49 A tagállamok mérlegelési mozgásterének e hiányára tekintettel a Törvényszéknek a fellebbezők szerint az 1998. május 5-i Dreyfus kontra Bizottság ítéletben (C-386/96 P, EU:C:1998:193) kifejtett érvelést kellett volna követnie, amely ítélet 44. pontja kimondja, hogy úgy lehet tekinteni, hogy azt a magánszemélyt, aki nem címzettje valamely uniós jogi aktusnak, e jogi aktus közvetlenül érinti, amennyiben az említett aktus címzettjeinek pusztán elméleti lehetőségük van arra, hogy azt ne hajtsák végre.

50 A Törvényszék tévesen vette figyelembe azt a lehetőséget, hogy egy tagállam a vitatott iránymutatás I. mellékletében felsorolt ágazatokon kívüli ágazatokban működő vállalkozások javára hozott támogatási intézkedéseket jelentsen be a Bizottságnak, és ezen állam megkísérelje annak bizonyítását, hogy ezen intézkedések az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja értelmében összeegyeztethetők a belső piaccal.

51 E tekintetben a fellebbezők azzal érvelnek, hogy noha igaz, hogy jogilag fennáll ez a lehetőség, e körülmény nem változtat azon, hogy a vitatott iránymutatás kizárja a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (6) bekezdése szerinti támogatások nyújtását az ezen iránymutatás I. mellékletében nem említett ágazatokban tevékenykedő gazdasági szereplők számára. E kizárást nem ellensúlyozza az állami támogatások nyújtásának az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja szerinti lehetősége. Az ilyen támogatások nyújtására vonatkozó bármilyen előrejelzés ugyanis tisztán spekulatív, míg a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (6) bekezdése szerinti támogatásokat e rendelkezés formálisan előírja és ösztönzi.

52 A Törvényszék ezenkívül arra a téves előfeltevésre támaszkodott, hogy valamely gazdasági szereplő csak akkor lehet közvetlenül érintett, ha a Bizottság a 2015/1589 rendelet alapján határozatot hoz. A Bíróság az állami támogatások területén már megállapította, hogy a Bizottság állásfoglalása közvetlenül érintheti a gazdasági szereplőt, anélkül hogy a Bizottság formálisan határozatot hozott volna vele szemben (2009. szeptember 17-i Bizottság kontra Koninklijke FrieslandCampina ítélet, C-519/07 P, EU:C:2009:556, 48–50. pont).

53 A Törvényszék téves értékelése miatt a fellebbezőket megfosztották minden jogorvoslati lehetőségtől, noha esetük a többek között a 2002. július 25-i Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ítélet (C-50/00 P, EU:C:2002:462) 33. pontjában említett azon helyzet körébe tartozik, amelyben a bírói jogvédelem biztosítása érdekében fenn kell állnia a megsemmisítés iránti kereset benyújtása lehetőségének.

54 Ez utóbbi tekintetben a fellebbezők hangsúlyozzák, hogy a tagállamok nem kötelesek a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (6) bekezdése értelmében vett támogatási intézkedéseket hozni. Álláspontjuk szerint valószínű, hogy nem kerül sor semmilyen, e rendelkezésben említett támogatás nyújtására, és hogy ilyen támogatással kapcsolatban a Bizottság tehát semmilyen határozatot nem hoz. Pénzügyi szempontból egy ilyen helyzet hasonló ahhoz, amikor a Bizottság a bejelentett támogatást a belső piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánítja. Az első helyzetben azonban a Törvényszék által követett érvelés szerint a fellebbezők nem rendelkeznek semmilyen jogorvoslati lehetőséggel, míg a második esetben rendelkeznek azzal. E különbség megengedhetetlen, mivel a fellebbezők mindkét esetben ugyanúgy érintettek.

55 A Bíróság egyébiránt elismerte, hogy nem jogszerű a valamely uniós jogi aktus által érintett gazdasági szereplőktől elvárni, hogy kieszközöljék a tagállam elutasító határozatát annak érdekében, hogy ezen uniós jogi aktust vitathassák (2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 66. pont). Nem lehet elvárni azt sem, hogy a gazdasági szereplők arra számítsanak, hogy a tagállamok a nitrogéntermék- és műtrágyagyártó ágazatnak nyújtott támogatások bejelentése során megsértik az EUSZ 4. cikk (3) bekezdése szerinti lojális együttműködési kötelezettségüket, jóllehet a vitatott iránymutatás I. melléklete nem említi ezt az ágazatot.

56 A Bizottság szerint a fellebbezések e második jogalapját szintén el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

57 Amint az a vitatott iránymutatás 7. és 9. pontjából kitűnik, ezen iránymutatás meghatározza azokat a követelményeket, amelyeknek teljesülniük kell ahhoz, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszer hatálya alá tartozó támogatási intézkedéseket, különösen a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (6) bekezdésében említett támogatási intézkedéseket az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja alapján a belső piaccal összeegyeztethetőnek lehessen tekinteni.

58 Az ilyen iránymutatások elfogadása a Bizottság arra vonatkozó kizárólagos hatáskörébe tartozik, hogy az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdése alapján értékelje a támogatási intézkedések belső piaccal való összeegyeztethetőségét. A Bizottság e tekintetben széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik (lásd ebben az értelemben különösen: 2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 37–39. pont; 2022. december 15-i Veejaam és Espo ítélet, C-470/20, EU:C:2022:981, 29. pont).

59 A Bizottság azáltal, hogy iránymutatás útján meghatározza azon feltételeket, amelyek mellett a támogatási intézkedések a belső piaccal összeegyeztethetőnek tekinthetők, és ezen iránymutatás közzétételével kijelenti, hogy alkalmazni fogja az abban foglalt szabályokat, korlátozza magát e mérlegelési jogkör gyakorlásában abban az értelemben, hogy ha valamely tagállam e szabályoknak megfelelő állami támogatási tervet jelent be, azt a Bizottságnak főszabály szerint engedélyeznie kell. A Bizottság főszabály szerint nem térhet el az említett szabályoktól anélkül, hogy ne tenné ki magát annak, hogy az általános jogelvek – mint az egyenlő bánásmód vagy a bizalomvédelem elvének – megsértése címén adott esetben felelősségre vonható legyen (2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 40. pont; 2023. január 31-i Bizottság kontra Braesch és társai ítélet, C-284/21 P, EU:C:2023:58, 90. pont).

60 Az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése kimondja, hogy bármely természetes vagy jogi személy eljárást indíthat a neki címzett vagy az őt közvetlenül és személyében érintő jogi aktusok ellen, továbbá az őt közvetlenül érintő olyan rendeleti jellegű jogi aktusok ellen, amelyek nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket.

61 A fellebbezők nem tekinthetők a vitatott iránymutatás címzettjeinek. Következésképpen magának az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének a szövegére tekintettel a fellebbezők kereshetőségi joga legalább azt feltételezi – amint arra a Törvényszék a megtámadott végzések 27. pontjában rámutatott –, hogy ezen iránymutatás közvetlenül érintse őket.

62 Mivel azt a feltételt, hogy a felperest a megtámadott jogi aktusnak közvetlenül kell érintenie, az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének második fordulata és e rendelkezés harmadik fordulata is azonos módon fogalmazza meg, e feltételnek mindkét fordulatban azonos jelentéssel kell bírnia (2022. július 12-i Nord Stream 2 kontra Parlament és Tanács ítélet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, 73. pont). Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint e feltétel két együttes kritérium teljesülését követeli meg, nevezetesen egyrészt azt, hogy az említett jogi aktus közvetlen hatást gyakoroljon e személy jogi helyzetére, másrészt azt, hogy ne hagyjon mérlegelési jogkört a jogi aktus végrehajtására kötelezett címzettek számára, mert a végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül az Unió szabályozása alapján történik (2023. március 16-i Bizottság kontra Jiangsu Seraphim Solar System és Tanács kontra Jiangsu Seraphim Solar System és Bizottság ítélet, C-439/20 P és C-441/20 P, EU:C:2023:211, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

63 A vitatott iránymutatás, amely különösen azon támogatási intézkedésekre vonatkozik, amelyeket a tagállamok a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (6) bekezdése alapján hoznak, a jelen ítélet 59. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően azzal a hatással jár, hogy olyan tervezett állami támogatás bejelentése esetén, amely követi az ezen iránymutatásban meghatározott kritériumokat, köztük a támogatható ágazatoknak az iránymutatás I. mellékletében szereplő listáját, e tervezett támogatást a Bizottságnak főszabály szerint engedélyeznie kell.

64 Mivel a fellebbezők olyan ágazatban tevékenykednek, amely nem tartozik e melléklet hatálya alá, kizárt, hogy részesülhessenek a Bizottság e kötelezettségéből fakadó előnyökből.

65 Mindemellett, amint azt a Törvényszék lényegében a megtámadott végzések 39–41. pontjában kifejtette, ezen iránymutatás jogilag nem jár azzal a hatással, hogy megfossza a fellebbezőket attól a lehetőségtől, hogy jogosultak legyenek a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (6) bekezdése alapján nyújtott állami támogatásokra.

66 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az iránymutatás elfogadása nem mentesíti a Bizottságot azon kötelezettsége alól, hogy megvizsgálja azon kivételes sajátos körülményeket, amelyekre valamely tagállam egyedi esetben hivatkozhat annak érdekében, hogy az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének közvetlen alkalmazását kérje. A tagállamoknak továbbra is lehetőségük van arra, hogy olyan tervezett támogatásokat jelentsenek be a Bizottságnak, amelyek nem felelnek meg az iránymutatásokban előírt feltételeknek, és a Bizottság az ilyen tervezett támogatásokat rendkívüli körülmények esetén engedélyezheti (lásd különösen: 2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 41. és 43. pont; 2023. január 31-i Bizottság kontra Braesch és társai ítélet, C-284/21 P, EU:C:2023:58, 92. és 93. pont).

67 Így a kibocsátáskereskedelmi rendszer keretében semmi nem akadályozza a tagállamot abban, hogy a vitatott iránymutatás I. mellékletében nem említett gazdasági ágazat vállalkozásai javára bejelentsen a Bizottságnak egy olyan támogatási tervet, amely a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (6) bekezdése alapján a kibocsátásáthelyezés tényleges kockázatának csökkentésére irányul, amely kockázatnak véleménye szerint ezen ágazat ki van téve, és hogy ismertesse azokat a körülményeket, amelyek indokolhatják e támogatási tervnek az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja alapján történő jóváhagyását, annak ellenére, hogy a Bizottság ezen iránymutatásban nem azonosította ezen ágazatot ilyen kockázatnak kitett ágazatként.

68 Ebből következik – amint azt a Törvényszék helyesen megállapította –, hogy a vitatott iránymutatás, noha csökkenti annak esélyét, hogy a fellebbezők a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (6) bekezdése alapján támogatásban részesüljenek, önmagában nem határozza meg az ilyen támogatásra való jogosultságukat, tehát nem gyakorol közvetlen hatást a jogi helyzetükre.

69 A fellebbezők állításával ellentétben az, hogy a vitatott iránymutatással szemben nem élhetnek közvetlen jogorvoslattal, nem fosztja meg őket a hatékony bírói jogvédelemtől. Az uniós eljárásjog ugyanis lehetővé teszi valamely természetes vagy jogi személy számára, hogy a valamely iránymutatás alapján hozott, e személyt az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében meghatározott feltételeknek megfelelő módon érintő jogi aktus elleni kereset alátámasztása érdekében ezen iránymutatás jogellenességére hivatkozzon (lásd analógia útján: 2005. június 28-i Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P és C-213/02 P, EU:C:2005:408, 209–212. pont).

70 Egyébiránt, amennyiben a fellebbezők arra az esetre hivatkoznak, amikor a tagállamok úgy döntenek, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (6) bekezdése alapján semmilyen támogatást nem nyújtanak, és így a Bizottság a vitatott iránymutatásra tekintettel nem fogad el semmilyen, a tervezett támogatást engedélyező vagy annak engedélyezését megtagadó határozatot, meg kell állapítani, hogy ilyen esetben a fellebbezők emiatt nem kerülhetnek versenyhátrányba olyan más vállalkozásokkal szemben, amelyek a gazdasági tevékenységüket ugyanabban az ágazatban folytatják, mint a fellebbezők. Ilyen körülmények között az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének első bekezdésében rögzített hatékony jogorvoslathoz való jog nem követeli meg, hogy a fellebbezők ezen iránymutatás jogszerűségét vitathassák.

71 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a magánszemélyek hatékony bírói jogvédelemre jogosultak azon jogaikat illetően, amelyeket az uniós jogrendből származtatnak (2019. november 5-i EKB és társai kontra Trasta Komercbanka és társai ítélet, C-663/17 P, C-665/17 P és C-669/17 P, EU:C:2019:923, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a magánszemélyeket az állami támogatásokra vonatkozó uniós jogszabályok alapján megillető jog az, hogy a verseny ne torzuljon (lásd ebben az értelemben: 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

72 A fentiekből következik, hogy a Törvényszék érvelése nem minősül téves jogalkalmazásnak, és a második jogalap megalapozatlan.

A másodlagos jogalapról

A felek érvelése

73 A fellebbezők szerint a Törvényszéknek az elfogadhatóságról való döntés előtt érdemben meg kellett volna vizsgálnia a kereseteket. Emlékeztetnek arra, hogy a Törvényszék eljárási szabályzata 130. cikkének (7) bekezdése szerint a Törvényszék, „ha különleges körülmények indokolják”, úgy határoz, hogy a kifogásokról vagy más közbenső eljárási kérdésekről az eljárást befejező határozatban dönt. A gondos igazságszolgáltatás érdekében a Törvényszéknek meg kellett volna állapítania, hogy a jelen ügyben ilyen körülmények állnak fenn. A vitatott iránymutatás joghatásainak értékeléséhez ugyanis meg kellett volna hallgatni az ügy érdemére vonatkozó érveket.

74 A Bizottság szerint e másodlagos jogalap hatástalan, és mindenképpen megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

75 Amint azt a Bíróság már kimondta, a Törvényszéknek kell megítélnie, hogy a gondos igazságszolgáltatás indokolja-e, vagy sem, hogy valamely elfogadhatatlansági kifogásról haladéktalanul vagy az eljárást befejező határozatban döntsön. Nem szükséges az eljárást befejező határozatban dönteni, ha a kifogás elbírálása nem függ a felperes által az ügy érdeme vonatkozásában felhozott jogalapok elbírálásától (2017. október 25-i Románia kontra Bizottság ítélet, C-599/15 P, EU:C:2017:801, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

76 A jelen ügyben a fellebbezések alátámasztására elsődlegesen felhozott két jogalap közül a második vizsgálatából az következik, hogy a Törvényszék a keresetek érdemi vizsgálata nélkül helyesen állapíthatta meg, hogy a fellebbezők nem rendelkeznek kereshetőségi joggal.

77 Következésképpen e másodlagos jogalapnak nem lehet helyt adni.

78 Mivel egyik jogalap sem megalapozott, a fellebbezéseket teljes egészükben el kell utasítani.

A költségekről

79 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése alapján, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése szerint – amelyet az említett szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell – a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

80 A fellebbezőket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeiken felül a Bizottság részéről a fellebbezésekkel kapcsolatban felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a C-73/22. P. és a C-77/22. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezéseket elutasítja.

2) A Grupa Azoty S.A., az Azomureș SA és a Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis maga viseli saját költségeit, valamint az Európai Bizottság részéről a C-73/22. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségeket.

3) Az Advansa Manufacturing GmbH, a Beaulieu International Group NV, a Brilen SA, a Cordenka GmbH & Co. KG, a Dolan GmbH, az Enka International GmbH & Co. KG, a Glanzstoff Longlaville SAS, az Infinited Fiber Company Oy, a Kelheim Fibres GmbH, a Nurel SA, a PHP Fibers GmbH, a Teijin Aramid BV, a Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosopi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proïonton S.A. és a Trevira GmbH viseli saját költségeit, valamint a Bizottság részéről a C-77/22. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségeket.

Aláírások